

Arrest

nr. 250 429 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KARABAYIR
Thonissenlaan 98 A
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een humanitair visum in.

1.2. Op 28 oktober 2020 wordt de afgifte van voormeld visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aangezien betrokkene met als RR xxxxxxxxxxxx en in het bezit van een C-kaart met als geldigheidsduur 03/03/2019 van Turkse nationaliteit (50j) zich bij zijn 77 jarige Turkse moeder I. H. (...) RR xxxxxxxxxxxx in België wenst te vestigen, kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet {gezinshereniging van een meerderjarige Turkse aanvrager in functie van zijn in België gevestigde Turkse moeder.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Op basis van een consultatie van de gegevens van het Rijksregister werd de verblijfplaats van betrokkene in oktober 2014 aangepast naar Bulgarije, de verblijfstitel waarvan in het bezit verviel 5 jaar later(C-kaart geldig tot 03/03/2019). De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene naar België wenst te reizen om voor zijn moeder te zorgen, die recent weduwe werd, doch vormt dit op zich geen reden om een humanitair visum af te leveren. De moeder heeft 8 volwassen kinderen waarvan de jongste 4 in België geboren zijn waardoor kan worden aangenomen dat zij reeds enige familiale omkadering heeft vanwege haar andere kinderen.

Wat betreft de aanwezigheid van zijn 36jarige zoon met Belgische nationaliteit kan gesteld worden dat hij groot genoeg is om voor zichzelf te zorgen.

Betrokkene heeft de mogelijkheid om C- visa aan te vragen voor familiale redenen met een geldigheidsduur van maximum 90dagen.

Wat betreft het argument dat betrokkene het enig achtergebleven kind in Turkije is dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf heeft nagelaten zijn verblijfstitel te verlengen en België jarenlang verliet waardoor hij niet meer in aanmerking kwam voor een terugkeervisum. Het is niet duidelijk wat betrokkene de laatste jaar 6 jaar in het buitenland deed / doet.

Wat betreft het argument dat hij zijn socio - economische en andere belangen in België heeft wordt opgemerkt dat er geen enkele specifieke informatie is uit wat deze integratie bestaat

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij verscheidene keren werd veroordeeld, dit wegens zware diefstal, verboden wapens en inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene toont geen prangende humanitaire situatie aan in het land van herkomst, Turkije is een relatief veilig land.

Gelet dat hij meerderjarig is, in het bezit is van een Turkse verblijfstitel geldig tot 18/03/2029, volgens het medisch attest dd. 11/06/2020 een goede gezondheid heeft, wordt hij in geacht voor zichzelf te kunnen zorgen, het is positief dat betrokkene aantoon financieële steun vanuit België te krijgen, en dat hij gebruik maakt van de moderne kanalen om regelmatig contact met zijn familie te behouden.

Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. De afgifte van humanitaire visa vindt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen plaats en vormt geen recht, betrokkene bewijst geen preciaire humanitaire omstandigheden, verduidelijkt zijn jarenlange afwezigheid op geen enkele wijzen en vormde een gevaar voor de maatschappij tijdens zijn verblijf in België waardoor hij meerdere keren in de gevangenis verbleef.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“A. Eerste middel: Schending van de artikels 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, in samenhang gelezen met de toegepaste artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet; Schending van de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur, te weten het zorgvuldigheids-, het vertrouwens-, evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel; Schending art. 8 EVRM;

*

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht, die er een afschrift van ontvangen, door een van de volgende personen...”.

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Het materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent ook dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing en moeten de ingeroepen redenen van toepassing zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

*

De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, eveneens onderzocht te worden in het kader van de toegepaste artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen vormen de juridische grondslag van de aanvraag tot humanitair visum.

Deze bepalingen precisieren of definiëren geenszins een “humanitair visum”, maar scheppen wel een discretionaire bevoegdheid voor de verwerende partij (lees: bevoegde Minister) om buiten de in de wet voorziene gevallen een verblijf langer dan 3 maanden toe te staan aan de vreemdelingen.

Er zijn niettegenstaande geen wettelijke voorwaarden of criteria voor een humanitair visum, geen lijst met nodige documenten en de DVZ behandelt elk dossier op individuele basis.

In de praktijk wordt een humanitair visum lang verblijf in België aangenomen als een uitbreiding op de gezinshereniging. Dergelijk visum wordt in de praktijk nagenoeg enkel en alleen toegekend aan familieleden die geen recht op gezinshereniging hebben omdat ze net niet vallen binnen de categorie “gezinssleden” zoals gedefinieerd in de Verblijfwet. In uitzonderlijke omstandigheden wordt het ook toegekend aan gezinsleden die in principe wel vallen onder die definitie van rechthebbende gezinsleden, maar die niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoen (A. DECLERCQ, “Het humanitair visum: balanceren tussen soevereine migratiecontrole en respect voor de mensenrechten”, T. Vreemd. 2017, nr. 2, p. 118 e.v.).

*

Bij gebrek aan wettelijke criteria of publieke instructies over de behandeling van humanitaire visa, kan enkel worden uitgegaan van de ervaring in de praktijk. Uit een analyse van de beslissingen van de DVZ blijkt dat volgende elementen sterk doorwegen in de besluitvorming:

- hechte financiële en affectieve afhankelijkheidsbanden van de aanvrager met de familieleden in België;*
- de uitzonderlijke humanitaire, geïsoleerde en precarie situatie van de aanvrager in het herkomstland;*
- financiële situatie van de persoon in België.*

*

Alhoewel verwerende partij in het kader van artikel 9 Vw. over een discretionaire bevoegdheid beschikt, betekent dit daarom niet dat zij arbitrair mag handelen of op willekeurige manier beslissingen mag nemen. Zij moet steeds de beginselen van het behoorlijk bestuur in acht nemen, onder meer het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht inzake administratieve beginselen. De overheid moet aldus afdoende verduidelijken hoe zij haar beoordelingsmarge aanwendt en waarom de argumenten van de betrokkene geen aanleiding kunnen geven tot een humanitair visum.

Doch beslissingen genomen binnen een brede beoordelingsmarge moeten eveneens de hogere verdragsrechtelijke normen respecteren. Zo kan het zijn dat een betrokkene geen subjectief recht kan putten uit het Belgisch recht, maar dat dit wel kan door te steunen op het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

Bij een humanitair visum en in casu, is vooral art. 8 EVRM aan de orde.

Zo beschermt art. 8 EVRM het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, en bevat deze bepaling geen strikte definitie van 'het gezin'. Wanneer een betrokkene geen recht heeft op gezinshereniging op grond van de Verblijfswet (die wel een strikte definitie van het begrip 'gezin' hanteert), betekent dit niet dat er geen familie- of gezinsleven bestaat dat bescherming kan genieten op grond van artikel 8 EVRM. Wanneer de aanvrager zich beroept op dergelijke banden, moet de aanvraag worden beoordeeld in het licht van deze bepaling. De motivatie van de beslissing kan zich dan niet beperken tot het stellen dat er geen recht op gezinsleven is op grond van de Belgische wetgeving voor deze categorie van personen.

Familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Of er sprake is van een gezinsleven, is een feitenkwestie en verwijst naar de effectief beleefde en hechte persoonlijke banden (EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T. t. Finland, § 150; EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit t. Turkije, § 93).

De gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, wordt vermoed (EHRM 21 juli 1988, Berrehab t. Nederland, § 21; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 60). Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders of tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani t. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi t. Frankrijk, § 34). Het EHRM besloot in een aantal zaken betreffende jongvolwassenen die zelf nog geen gezin hadden, dat hun relatie met hun ouders en andere gezinsleden ook binnen de definitie van 'gezinsleven' valt (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 62; EHRM 20 september 2011, AA t. VK, § 49; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia t. Frankrijk, § 41; EHRM 26 september 1997, El Boujaïdi t. Frankrijk, § 33, 36).

In tweede instantie biedt de rechtspraak van het EHRM inzicht in de draagwijdte van dit recht bij een zogenaamde 'eerste toelating van verblijf', zoals in het geval van een humanitaire visumaanvraag. In dat kader volgt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM, maar een onderzoek of er een positieve verplichting is voor de lidstaat om de betrokken vreemdeling op het grondgebied toe te laten zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen. Ook al is dit recht niet absoluut, toch dient dit onderzoek te gebeuren aan de hand van een redelijke en zorgvuldige afweging (een 'fair balance'-toets) tussen enerzijds de belangen van het individu (en diens wens om een familieleven verder te zetten) en anderzijds de belangen van de samenleving/staat (o.m. om een migratiecontrole te voeren).

De lidstaten beschikken daarbij over een zekere beoordelingsmarge. In het kader van deze afweging moet o.m. rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, met de omvang van de banden met de verdragsstaat en met het bestaan van onoverkomelijke obstakels die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt verdergezet. Het hoger belang van het kind moet hierbij primeren. Indien deze evenwichtsuitoefening uitwijst dat er dergelijke positieve verplichting bestaat, leidt een weigering van de aanvraag tot een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM wijst er ook op dat de besluitvormingsprocedure billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar er sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi t. Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, § 68).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij niet op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging maken (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi t. Frankrijk, § 62).

Uit de praktijk blijkt onder meer dat meerderjarige kinderen die alleen achterblijven in herkomstland alsook de personen die bijzondere banden met een Belg hebben, in aanmerking komen voor een humanitair visum.

Verzoeker heeft de volgende elementen aangebracht om aan te tonen dat hij onder deze categorieën valt:

- dat hij in Turkije geen enkel inkomen heeft (zie attesten van Turkse officiële instanties in het administratief dossier);*
- dat hij financieel ten laste is van de moeder I. H. (...), die hem maandelijks gelden overmaakt om het financieel te onderhouden (zie bewijzen van geldtransfers in het administratief dossier);*
- dat hij geen familieleden heeft in Turkije en dat hij geïsoleerd achterblijft in Turkije, aangezien zijn moeder, zijn zoon, en al zijn broers en zussen nog steeds in België woonachtig zijn (zie uittreksels uit het Rijksregister in het administratief dossier);*
- dat zijn moeder, gelet op haar ouderdom, zich in een kwetsbare positie bevindt, te meer de vader van verzoeker is overleden en de moeder sindsdien alleen woont. Verzoeker wenst zich bij haar domiciliëren om haar (mantel-)zorg in natura te kunnen uitoefenen;*
- verzoeker zeer lang in België bleef wonen en alhier ook in zekere zin pensioenrechten heeft opgebouwd. Dit dient vermoed te worden uit zijn 44-jaar lange woonstgeschiedenis in België;*
- dat hij om redenen buiten zijn wil werd afgevoerd en niet tijdig kon terugkeren;*
- dat hij over geen enkele andere procedurele mogelijkheid beschikt om naar België terug te keren en het humanitair visum de enige mogelijkheid daartoe biedt.*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij onder meer stelt dat de weigering tot afgifte van humanitair visum niet in strijd is met art. 8 EVRM en het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België niet betekent dat de toepassing van art. 8 EVRM absoluut is.

Verzoeker erkent dat de toepassing van art. 8 EVRM niet absoluut is, maar deze stelling dient echter genuanceerd te worden. Zo is supra beklemtoond dat de lidstaten allereerst moeten nagaan of er sprake is van 'gezin' in de zin van art. 8 EVRM, en zo ja, vervolgens moeten onderzoeken of er een positieve verplichting bestaat voor de lidstaat om de betrokken vreemdeling op het grondgebied toe te laten, zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen. Tevens werd beklemtoond dat bij dit onderzoek een redelijke en zorgvuldige afweging (een 'fair balance'-toets) tussen enerzijds de belangen van het individu (en diens wens om een familieleven verder te zetten) en anderzijds de belangen van de samenleving/staat (o.m. om een migratiecontrole te voeren) moet gedaan worden. Tenslotte werd beklemtoond dat bij deze afweging o.m. rekening moet worden gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, met de omvang van de banden met de verdragsstaat en met het bestaan van onoverkomelijke obstakels die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt verdergezet.

Doch uit de bestreden beslissing blijkt dat deze evenwichtsoefening niet op redelijke en zorgvuldige wijze werd gemaakt omdat talrijke belangrijke elementen buiten beschouwing werden gelaten.

Zo kan verzoeker niet terugvinden of verwerende partij rekening heeft gehouden met de volgende elementen:

- dat alle familieleden van verzoeker in België gedomicilieerd zijn en dat hij als enig kind/familielid in Turkije achterblijft;*
 - dat verzoeker in België was geboren, opgegroeid en 44 jaar lang ononderbroken had geleefd;*
 - dat hij daardoor in zekere zin sociale, economische en persoonlijke belangen in België heeft opgebouwd die hij wenst te hervatten;*
 - dat hij momenteel financieel afhankelijk is van zijn moeder, aangezien zij maandelijks geld overmaakt aan hem;*
 - dat met de weigering van humanitair visum, verzoeker de kans verliest om zich bij zijn familieleden en zijn geboorteland te komen voegen;*
 - dat verzoeker daardoor geïsoleerd in Turkije dient achter te blijven;*
 - dat de moeder van verzoeker gelet op haar verouderde leeftijd zorgbehoevend is en verzoeker, die haar wenst te verzorgen en bijstaan, deze kans aan zich ziet voorbijgaan;*
 - dat verzoeker de kans verliest om zijn zoon, moeder en andere familieleden ooit nog terug te zien;*
- Aldus is duidelijk dat de besluitvorming van verwerende partij niet billijk is verlopen en geen rekening houdt met de belangen die door art. 8 EVRM dienen te worden gevrijwaard.*

Het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel wordt daardoor geschonden.

Het is immers duidelijk dat verzoeker een gezins- en familieleven heeft in de zin van art. 8 EVRM, aangezien hij nog steeds contacten onderhoudt met zijn moeder, zoon en broers/zussen. Minstens dient dit vermoed te worden op basis van zijn bloedverwantschap.

Verwerende partij erkent dit ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing, wanneer zij stelt dat “het is positief dat betrokkene aantoonde financiële steun vanuit België te krijgen, en dat hij gebruik maakt van de moderne kanalen om regelmatig contact met zijn familie te behouden.”

Maar het daaropvolgend onderzoek om uit te maken of er een positieve verplichting bestaat voor verwerende partij om verzoeker een humanitair visum toe te kennen, zodat hij zijn rechten conform art. 8 EVRM kan vrijwaren, is echter niet correct verlopen. Dit enerzijds omdat talrijke belangrijke elementen in hoofdte van verzoeker buiten beschouwing werden gelaten (zie supra) en anderzijds verwerende partij incorrecte stellingen hanteert bij de beperkte belangenafweging die zij heeft gemaakt.

Zo is er allereerst het feit dat verwerende partij ten onrechte stelt dat de zoon van verzoeker 36 jaar is. Hij is echter 25 jaar oud.

Zelfs dan nog is de stelling van verwerende partij dat de zoon groot genoeg is om voor zichzelf te zorgen, irrelevant. Het is het gezins- en familieleven tussen verzoeker en zijn zoon die dient beoordeeld te worden, en niet zozeer de behoefte van de zoon.

Verzoeker wenst immers zijn band en familieleven met zijn zoon alhier in België hervatten en verder ontwikkelen. Daarnaast wenst verzoeker ook zijn familieleven met zijn moeder en zijn broers en zussen in België hervatten en verder ontwikkelen. Dit wordt compleet buiten beschouwing gelaten door verwerende partij.

Verder stelt verwerende partij dat de moeder 8 volwassen kinderen heeft in België, waardoor kan aangenomen worden dat zij reeds enige familiale omkadering heeft vanwege andere kinderen. Doch uit niets blijkt hoe verwerende partij dit heeft vastgesteld, laat staan in welke mate dit waar is.

Verwerende partij kan immers niet weten hoe de relatie tussen de moeder en andere kinderen is op dit moment, evenmin of zij voldoende bijstand krijgt van haar andere kinderen.

Doch zelfs dan nog, zowel de moeder als verzoeker geven te kennen elkaar in België te willen treffen en alhier te willen samenwonen. Verwerende partij kan de moeder immers niet dwingen om een keuze te doen tussen zijn kinderen en/of haar band met de zoon in Turkije volledig te verbreken. Dit zou eveneens een inbreuk uitmaken op het gewaarborgde recht op gezins- en familieleven van de moeder conform art. 8 EVRM.

Gelet op de incorrecte stellingen die verwerende partij hanteert, kan de bestreden beslissing dan ook niet geacht worden op redenen te steunen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Het materiële motiveringsbeginsel is hierdoor ernstig geschonden.

Evenzeer is het zorgvuldigheidsbeginsel ernstig geschonden omdat verwerende partij haar beslissing op incorrecte stellingen baseert en/of deze onvoldoende onderzoekt.

Verwerende partij erkent wel dat alle kinderen van de moeder van verzoeker in België wonen.

Daarmee erkent zij eigenlijk impliciet dat verzoeker helemaal alleen achterblijft in Turkije. Doch aan deze prangende situatie van verzoeker wordt verder geen aandacht besteed, terwijl het één van de hoofdredenen is van verzoeker om een humanitair visum aan te vragen.

Er kan van verzoeker niet verwacht worden om zijn leven in een ander land dan België, afgezonderd van al zijn familieleden, verder te zetten, ook al heeft hij zelf nagelaten om zijn verblijfstitel tijdig te verlengen.

Noch hij, noch zijn familieleden, mogen het slachtoffer worden van deze nalatigheid, terwijl er een kans bestaat op herstelling van deze fout.

Immers, verwerende partij erkent ook dat verzoeker noch voor de procedure gezinshereniging noch voor een terugkeervisum in aanmerking komt. Maar ten onrechte poneert zij nog de stelling dat het humanitair visum niet als een omzeiling van de procedure gezinshereniging mag gehanteerd worden.

Uit de praktijk van verwerende partij en uit art. 9 Vw blijkt immers dat het humanitair visum juist voor die gevallen voorzien is, waarbij betrokkenen op geen enkele andere wijze een verblijfsrecht kunnen bemachtigen.

Het is dan ook compleet onterecht dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker als een omzeiling van de procedure gezinshereniging beschouwt, terwijl zij zelf met haar vaststaand praktijk het humanitair visum voor dergelijke gevallen hanteert.

Hiermee is eveneens het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel ernstig geschonden, aangezien verwerende partij stellingen tegen haar eigen vaststaand praktijk poneert.

Verwerende partij verwijst eveneens naar het strafverleden van verzoeker om zijn aanvraag te weigeren. Dit doet zij in een poging om haar inmenging conform art. 8, §2 EVRM en de weigering van het humanitair visum wegens de openbare orde - tegen de positieve verplichting van art. 8, §1 EVRM in - te rechtvaardigen.

Dit is duidelijk een toepassing van de Richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders die in een lidstaat van de EU verblijven.

Verwerende partij gaat daarbij compleet voorbij aan het feit dat zij opnieuw een afweging moet maken. Zo beoogt voornoemde richtlijn om gezinshereniging te bevorderen en dat beperkingen daarom strikt moeten worden uitgelegd op zodanige wijze dat geen afbreuk wordt gedaan aan de nuttige werking van het EU recht. Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel mag het gebruik van de beperkingsgronden daarom niet verder gaan dan voor de handhaving van de openbare orde noodzakelijk is. Het oordeel dat een derdelander een bedreiging van de openbare orde vormt kan daarom niet automatisch worden afgeleid uit het feit dat hij voor een strafbaar feit veroordeeld is. De nationale autoriteiten moeten daartoe beoordelen of het strafbare feit zo ernstig of van dien aard is dat het noodzakelijk is om het verblijf op het grondgebied van de lidstaat uit te sluiten. Daarnaast moet er een geïndividualiseerde beoordeling verricht worden waarin rekening wordt gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in de lidstaat en het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (HvJ, C-381/18 en C-382/18 – 12/12/2019). . Doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij een dergelijke afweging heeft gemaakt. Er werd slechts een opsomming gegeven van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, maar op geen enkele wijze vermeld wanneer hij deze veroordelingen heeft opgelopen, evenmin nagegaan of deze feiten dermate ernstig zijn dat zij ieder recht op terugkeer moeten uitsluiten. Het is evengoed mogelijk dat verzoeker deze feiten op zeer jonge leeftijd heeft gepleegd, maar nadien zich volledige schuldinzicht heeft getoond door zich in de regel te stellen en geen verdere inbreuken meer te plegen. Gezien verzoeker 44-jaar lang heeft gewoond in België, is deze hypothese zeker mogelijk en diende minstens in functie van zijn langdurig verblijf beoordeeld te worden. De noodzakelijkheid om verzoeker uit te sluiten van deelname aan de Belgische samenleving wegens de openbare veiligheid of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, is niet aangetoond. Doch ook de toetsing aan zijn recht op gezins- en familielevens is niet gebeurd. De uitsluitingsgronden van art. 8, §2 EVRM werden daardoor ten onrechte toegepast. Opnieuw faalt verwerende partij om een billijke en evenredige toetsing te maken tussen enerzijds de individuele belangen en anderzijds de collectieve belangen. Het evenredigheidsbeginsel is hierdoor ernstig geschonden.

*

Verzoeker is ervan overtuigd dat verwerende partij geen juiste belangenafweging heeft gemaakt tussen de individuele belangen van hemzelf, zijn moeder, zijn zoon en andere familieleden enerzijds, en de collectieve belangen anderzijds.

Aangezien de verwerende partij niet de vereiste belangenafwegingen heeft gemaakt en de in overweging genomen elementen niet correct blijken te zijn, heeft zij aldus een beslissing genomen die niet steunt op in feite en in rechte aanvaardbare motieven.

De beslissing is daardoor kennelijk onredelijk genomen, aangezien het geen rekening houdt met alle elementen die verwerende partij bij haar belangenafweging diende te betrekken.

De verwerende partij heeft tevens niet zorgvuldig gehandeld aangezien zij bij de belangenafweging geen rekening houdt met talrijke belangrijke elementen in hoofd van verzoeker, zijn zoon, zijn moeder en andere familieleden. Deze selectieve werkwijze schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissing schendt derhalve de aangehaalde wetsartikelen en is daardoor niet afdoende en niet correct gemotiveerd, waardoor de materiële motiveringsplicht eveneens werd geschonden. Het middel is gegrond.

*

Om dezelfde redenen is eveneens art. 8 EVRM ernstig geschonden.

Aangezien de bestreden beslissing in casu het recht op het verderzetten van een gezinsleven met zijn moeder, zoon en andere familieleden weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven en/of familie- en gezinsleven van verzoeker komt in het gedrang met de bestreden beslissing.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familielevens, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door verwerende partij. Minstens werd er een onjuiste belangenafweging gemaakt, waarbij ten onrechte de collectieve belangen boven de individuele belangen van verzoeker werden gesteld.

Immers, verzoeker kan niet gedwongen worden als enig achterblijvend meerderjarig kind in Turkije zijn leven verder te zetten. Zijn gezins- en familiebelangen dienen te primeren.

Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven, gezins- en familielevens van verzoeker.

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou bovendien een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het recht ontnomen wordt om terug naar zijn geboorteland te keren en zijn familieleden te vervoegen. Dit houdt een ernstige schending in van art. 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoeker.

Zolang verwerende partij haar bekwamen om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk niet kan aantonen, zal haar inmenging in het gezinsleven van verzoeker dan ook een onrechtmatige inmenging vormen.

Aldus werd reeds aangetoond dat de weigeringsbeslissing van verwerende partij strijdig is met zowel de materiële en formele motiveringsplicht alsook de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur.

Bijgevolg is er geen enkele wettelijk grond die de inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker rechtvaardigt, noch één van de legitieme doelen van art. 8 EVRM aanwezig die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Art. 8 EVRM is in hoofde van verzoeker geschonden. Het middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging in kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet en dat geen precare humanitaire omstandigheden blijken die de afgifte van een humanitair visum kunnen verantwoorden.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de weigering van afgifte van het humanitair visum, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat *“er geen afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig (zijn) die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen”*, omdat:

- het argument naar België te willen reizen om voor haar moeder die recent weduwe geworden is te zorgen geen reden is tot afgifte van het visum omdat er nog andere kinderen in België zijn en de moeder reeds familiale omkadering heeft.
- haar Belgische zoon ondertussen 36 jaar is en deze voor zichzelf kan zorgen.
- zij de laatste zes jaar in het buitenland vertoefde en zij jaren geleden België verliet zonder haar verblijfstitel te verlengen zodat het argument dat zij het enige achtergebleven kind in Turkije is evenmin de afgifte kan verantwoorden.
- zij niet aannemelijk maakt waaruit haar socio-economische integratie en andere belangen in België bestaan.
- zij diverse keren in België veroordeeld werd en zij niet aantoont dat zij zich in Turkije in een prangende humanitaire situatie bevindt.
- zij als gezonde volwassen persoon geacht wordt voor zichzelf te kunnen zorgen.

2.7. Na een ganse theoretische uiteenzetting betoogt verzoekende partij in essentie dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM. Zij wijst erop dat zij in Turkije geen enkel inkomen heeft, dat zij financieel ten laste is van haar moeder, dat zij geen familie meer heeft in Turkije en er geïsoleerd achterblijft, dat haar moeder zich in een kwetsbare positie bevindt gelet op haar leeftijd en het feit dat ze weduwe is geworden, dat zij zich bij haar moeder wenst te vestigen en mantelzorg op zich wil nemen, dat zij jarenlang in België verbleven heeft en hier ook pensioenrechten heeft opgebouwd, dat zij om redenen buiten haar wil werd afgevoerd en niet tijdig kon terugkeren, dat zij over geen andere procedurele mogelijkheid beschikt om naar België terug te keren. Verzoekende partij meent dat met diverse elementen geen rekening werd gehouden door de verwerende partij en dat zij wel degelijk gewag kan maken van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM aangezien zij nog steeds contact onderhoudt met haar moeder, zoon en broers/zussen.

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

2.8.1. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

2.8.2. Verzoekende partij ontkent niet dat zij een volwassen persoon is van vijftig jaar en dat zij de laatste zes jaar zonder haar familie in het buitenland vertoeft heeft. Verder lijkt zij te betwisten dat haar moeder in België nog steeds familiale omkadering heeft in de vorm van haar andere meerderjarige kinderen die in België wonen. Evenwel blijkt uit het uittreksel van het rijksregister dat zich in het administratief dossier bevindt dat de moeder van verzoekende partij nog verschillende volwassen kinderen heeft in België zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te stellen dat deze kinderen kunnen instaan voor de eventuele zorg van de moeder. Door de band tussen moeder en deze meerderjarige kinderen in vraag te stellen zonder meer, toont verzoekende partij geenszins aan dat de andere kinderen de moeder niet zouden kunnen helpen indien nodig. Er blijkt aldus niet dat de aanwezigheid van verzoekende partij op het Belgische grondgebied om voor haar moeder te zorgen onontbeerlijk is. Het argument dat haar moeder zich graag herenigd zou zien met verzoekende partij doet aan voorgaande geen afbreuk. Verzoekende partij betoogt voorts wel geld te ontvangen van haar familie in België, maar zij maakt vooreerst hoegenaamd niet aannemelijk dat zij als volwassen persoon die al jarenlang in het buitenland verblijft niet bij machte is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en aangewezen is op deze financiële hulp om in haar basisbehoeften te voorzien. Uit de visumaanvraag blijkt dat zij slechts drie geldstortingen van haar moeder heeft voorgelegd, met name 291 euro in maart 2020, 600 euro in mei 2020 en 300 euro in juli 2020. Deze geldstortingen werden aldus zeer recent voor de aanvraag (22 juli 2020) verricht. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als volwassen persoon hierop aangewezen is om in haar levensonderhoud te voorzien, temeer zij al zes jaar onafhankelijk van haar familie in België leeft en uit niets blijkt dat zij in Turkije niet zou kunnen werken om in haar levensonderhoud te voorzien. Bovendien, gelet op het feit dat verzoekende partij als volwassen persoon er zelf voor gekozen heeft België te verlaten en al zes jaar zonder haar familie in België leeft, maakt zij ook niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om op dezelfde wijze als waarop zij totnogtoe haar familieleven heeft uitgeoefend, dit familieleven verder te zetten. Zoals zijzelf betoogt onderhoudt zij op regelmatige basis vanuit het buitenland contacten met haar in België verblijvende familie. Verder blijkt uit niets dat haar familie haar niet kan bezoeken in het herkomstland en kunnen deze familieleden haar - indien dit werkelijk nodig is - ook verder financieel

blijven steunen vanuit België. Het loutere feit dat zij geen familie meer heeft in Turkije, doet geen afbreuk aan het feit dat uit niets blijkt dat verzoekende partij, als volwassen persoon van 50 jaar, niet op zelfstandige wijze zou kunnen leven in het herkomstland. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij motiveert dat: *“(verzoekende partij) geacht (wordt) voor zichzelf te kunnen zorgen”*.

2.8.3. Verzoekende partij betoogt verder wel dat haar zoon 25 jaar is in plaats van 36 jaar, maar daarmee doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat het hier ook om een volwassene gaat waarvan niet blijkt dat deze afhankelijk is van verzoekende partij of omgekeerd.

2.8.4. Het loutere feit dat verzoekende partij de wens heeft om haar familie in België te vervoegen, maakt niet dat er in casu sprake is van een beschermenswaardige gezins- of familierelatie met haar meerderjarige verwanten. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar banden met deze familieleden de normale affectieve banden overschrijden. Haar betoog dat zij wel via communicatiemiddelen contact onderhoudt met haar familie in België en dat deze haar geld zouden opsturen, doet slechts getuigen van normale affectieve banden maar niet meer dan dat.

2.8.5. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat omdat zij jarenlang in België heeft gewoond en hier familie heeft, zij recht heeft op een visum maar zij kan hierin niet gevolgd worden. Zoals de verwerende partij er ook al op gewezen heeft, heeft verzoekende partij er zelf voor gekozen om België zes jaar geleden te verlaten en zich te begeven naar het buitenland. Gelet op haar persoonlijke keuze ter zake waarmee zij aangegeven heeft zich op zelfstandige wijze te kunnen handhaven kan zij thans bezwaarlijk gewag maken van het feit dat zij het enige kind is in Turkije en haar familie zich in België bevindt. Door haar vrijwillige verhuis naar het buitenland heeft verzoekende partij aangegeven los van haar familie zich te kunnen handhaven. Haar betoog dat zij niet tijdig kon terugkeren naar België om haar verblijfstitel te verlengen is slechts een blote bewering. Uit niets blijkt dat verzoekende partij in al die jaren een vraag tot recht op terugkeer heeft gericht aan de Belgische overheid. Evenmin heeft verzoekende partij, bij het verlaten van België zes jaar geleden, aangegeven dat zij haar hoofdbelangen in België blijft behouden. De Raad benadrukt daarbij dat conform artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. Indien de vreemdeling langer dan een jaar het land verlaat verliest hij het recht op terugkeer, tenzij is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt: “§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in oktober 2014 verhuisd is naar Bulgarije. Verder blijkt uit geen enkel gegeven dat zij voor haar vertrek naar het buitenland bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kennis heeft gegeven van haar voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Nochtans strekt die melding er precies toe om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen in België behoudt. De vaststelling dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan de meldingsplicht en zij ervoor gekozen heeft om gedurende zes jaar het Belgische grondgebied te verlaten, doet dan ook afbreuk aan haar betoog dat haar hoofdbelangen zich steeds in België hebben gesitueerd. Het loutere feit dat verzoekende partij in het verleden jarenlang verbleven heeft in België, maakt niet dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke gronden de afgifte van een humanitair visum geweigerd heeft. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze vaststelt dat: *“betrokkene zelf heeft nagelaten zijn verblijfstitel te verlengen en België jarenlang verliet waardoor hij niet meer in aanmerking kwam voor een terugkeervisum. Het is niet duidelijk wat betrokkene de laatste 6 jaar in het buitenland deed/doet. Wat betreft het argument dat hij zijn socio-economische en andere belangen in België heeft wordt opgemerkt dat er geen enkele specifieke informatie is uit wat deze integratie bestaat. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij verscheidene keren werd veroordeeld, dit wegens zware diefstal, verboden wapens en inbreuken op de drugswetgeving. Betrokkene toont geen prangende humanitaire situatie aan in het land van herkomst. Turkije is een relatief veilig land. Gelet dat hij meerderjarig is, in het bezit is van een Turkse verblijfstitel geldig tot 18/03/2019, volgens het medisch attest dd. 11/06/2020 een goede gezondheid heeft, wordt hij geacht voor zichzelf te kunnen zorgen (...) Betrokkene bewijst geen precaire humanitaire omstandigheden, verduidelijkt zijn jarenlange afwezigheid*

op geen enkele wijze en vormde een gevaar voor de maatschappij tijdens zijn verblijf in België waardoor hij meerdere keren in de gevangenis verbleef.”

2.8.6. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het feit dat er gesteld wordt dat het gaat om een omzeiling van de procedure gezinshereniging, gaat verzoekende partij er evenwel aan voorbij dat – aangezien haar situatie niet valt onder het toepassingsgebied van de gezinsherenigingsprocedure – zij moet aantonen dat er prangende humanitaire redenen zijn om een humanitair visum te bekomen. Zo niet zou de afgifte van een humanitair visum wel degelijk een omzeiling van de gezinsherenigingsprocedure zijn omdat verzoekende partij dan, zonder te voldoen aan de regels inzake gezinshereniging en zonder aan te tonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, een visum verkrijgt louter op basis van het argument dat zij familie in België heeft wonen.

2.8.7. Voor zover verzoekende partij kritiek uit op het feit dat de verwerende partij verwijst naar haar strafrechtelijk verleden in België, stelt de Raad vast dat verzoekende partij er ten onrechte van uitgaat dat de verwerende partij dit hanteert in kader van de richtlijn 2003/86. De verwerende partij heeft enkel op het strafrechtelijk verleden van verwerende partij gewezen om het argument van verzoekende partij te counteren dat zij haar belangen in België heeft en geïntegreerd is. Zelfs zonder de overweging inzake het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij blijft onbetwist overeind dat verzoekende partij ervoor geopteerd heeft zes jaar geleden België te verlaten en op geen enkel ogenblik te kennen heeft gegeven dat zij alhier nog belangen heeft. Bovendien kan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk achten van de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat verzoekende partij zich beroept op een jarenlang verblijf in België alsook socio-economische en andere belangen, erop te wijzen dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België de openbare orde heeft geschonden en verschillende keren in de gevangenis heeft verbleven. Inderdaad blijkt uit het administratief dossier en zoals door de verwerende partij weergegeven in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België verschillende veroordelingen heeft opgelopen, ondermeer voor inbreuken op de drugswetgeving. De Raad herhaalt dat de afgifte van een humanitair visum een discretionaire bevoegdheid betreft van de verwerende partij en dat het verlenen van een humanitair visum een gunst is en geen recht. Verzoekende partij blijft er verkeerdelijk van uitgaan dat zij recht heeft op een humanitair visum omwille van haar verblijf en familie in België, maar de verwerende partij heeft duidelijk uiteengezet waarom er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van een prangende humanitaire situatie die de afgifte van dergelijk visum rechtvaardigen. Dat zij daarbij het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij in België betreft, is geenszins kennelijk onredelijk.

2.8.8. Verder blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in België in se niet aanvaardt. Zo blijken geen bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen de meerderjarige familieleden waardoor de aanwezigheid in België van verzoekende partij niet onontbeerlijk is en heeft verzoekende partij evenmin aannemelijk gemaakt dat zij – na zes jaar het Belgische grondgebied te hebben verlaten – nog steeds sociale en economische belangen heeft in België die zouden kunnen ressorteren onder een privéleven in België. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde door haar ingeroepen elementen veronachtzaamd heeft of op kennelijk onredelijke wijze beslist heeft tot weigering van de afgifte van het humanitair visum. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER